

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA NA HŘIŠTI

**CATHERINE
SHEPHERD**

**VRAZDA
NA
HŘIŠTI**

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2020 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Rudolf Řežábek, 2022

Cover photo © mrpants / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-3644-5

Buď dobrý – a budeš sám!

MARK TWAIN

PROLOG

Je mi nesnesitelné teplo, přestože jsem vypnula topení. V místnosti je taková zima, že se sněhové vločky lepí na okno. Odstrčím peřinu daleko od sebe, ale nedokážu se zbavit pocitu horka. Vychází z hloubi mého nitra, je to projev touhy, kterou nemohu potlačit. Otřu si z čela kapku potu a na chvíli zavřu oči. V žilách mi šumí vroucí krev. Je tu strašné vedro. Jestli okamžitě nedostanu další fet, tak uprostřed zimy shořím jako troud. Mám tak vyprahlé hrdlo, že mi jazyk v ústech připadá jako zmačkaný hadr. Nemůžu ani volat o pomoc. Koho taky? Nikdo tu není. Nikdo, od koho bych mohla očekávat podporu. Víím, že si tím musím projít sama. Jsem odkázaná jenom na sebe. Nejdřív musím přemoci žádostivost ve svém nitru, pak teprve budu opět svobodná.

Vyčerpaně zase padnu na polštář a snažím se nemyslet na bílý prášek. Na drogu, která by můj zbědovaný stav vyřešila během několika vteřin. Ale já si už tu omamnou látku nesmím vzít. Slíbila jsem, že to neudělám. Sobě a – což je ještě mnohem důležitější – Elle. Moje dcera za nic z toho nemůže a teď poslušně spí ve svém pokoji. Už několik hodin.

Pohled mi zabloudí na ciferník. Malá ručička je na trojce. Světélkuje ve tmě jako neúnavný strážce. Měla bych spát, ale myšlenky mi stále krouží kolem bílého prášku. Kolem sáčku, ve kterém je zabalený a který mám schovaný na horní polici Elliny šatní skříně. Daleko ode mě, od mého pokoje a mé postele. Na opačném konci bytu. Až tam to nezvládnou, aspoň se o tom vši silou snažím sama sebe přesvědčit. Vzdálenost mi připadá příliš velká, předsíní strašlivě dlouhá. Každý krok by byl nesnesitelně namáhavý. Nesplnitelná mise. A kvůli čemu? Kvůli troše štěstí?

Proč ne? zašeptá mi nebezpečně sladký hlas v hlavě. Dopřej si trochu klidu! Seber sílu a příště to určitě zvládneš. Tak dělej! Jen špetku. Ne tolik jako obvykle. Stačí polovina, nebo dokonce třetina.

„Ne!“ vykřiknu a šermuju rukama ve vzduchu. Jenže už dávno jsem se zakousla do návnady. Přímo ten prášek cítím. A to opojení. Ten nádherný rauš, který do mě vrací život a štěstí. Kdy jsem se cítila líp?

A kdy zase hůř? Je to tu znovu, ten hlas. Hlas rozumu. Hlas doktora Weinheimera.

Koukejte toho nechat a myslete na svou dceru!

Jako bych to sama nevěděla. Ella, moje holčička! Najednou se na ni potřebuju podívat. Vypotácím se z postele a vrávorám pokojem a dlouhou chodbou. Statečně vzdoruju horku a snažím se nemyslet na to, že v mém stavu je pro mě cesta příliš dlouhá a nepřekonatelná. Dveře bytu jsou pootevřené. Musela jsem být tak vyděšená a zmatená, že jsem je pořádně nedovřela. Temná chodba vypadá jako velká černá díra, která mě chce pohltit. Měla bych ty dveře zavřít, ale nejdřív zajdu do Ellina pokoje a kochám se pohledem na svou andělsky spící dceru. Její tvář

a světlé vlasy se v měsíčním světle stříbřitě lesknou. Ella vypadá jako princeznička. Byla jsem sama ještě dítě, bylo mi sotva čtrnáct, když jsem ji přivedla na svět po jediné noci s klukem, do kterého jsem byla bláznivě zamilovaná. Úplně jsem se mu oddala, abych později zjistila, že jsem pro něj byla jen jedním z mnoha jeho úlovků. Ella ho nikdy nezajímala. Ale dodnes mi jeho rodiče každý měsíc převádějí na účet slušnou částku, která mi pomáhá a nutí mě mlčet. Odhrnu Elle z čela pramen vlasů. Ona za to nemůže a neměla by platit za mou hloupost. O svou holčičku se starám, jak nejlépe umím.

Spokojeně se chci zase otočit a vrátit se do postele, když vtom něco tiše zavrzá. Vychází to z Elliny skříně a připomíná mi to, co se skrývá za posuvnými dveřmi. Neohrabaně se šourám ke skříní. Ve vzduchu se vznáší neviditelné kouzlo. Neodolatelně mě přitahuje. Otevřu dveře a postavím se na špičky. Úplně nahoře, mimo dosah dětských rukou, leží sáček. Uchopím ho dvěma prsty. Bílý prášek v měsíčním svitu pableskuje. Vypadá tak neškodně. Tak čistě. Otočím sáček. Na zadní straně je nalepený lísteček.

Vyhod' mě! Mysli na Ellu!

Zírám na ta písmena, jako bych čekala, že je tak vymažu. Přitom vím, že říkají pravdu. Tu poznámku jsem napsala já sama jako poslední překážku. Za žádných okolností do toho nesmím spadnout znovu. Doktor Weinheimer mě ujistil, že ještě není pozdě. Dál na ta slova zírám. Také mi řekl, abych ten prášek vyhodila. Aby mě zbytečně nepokoušel. Ale já jsem nemohla. Chtěla jsem si ponechat malou rezervu. Pro případ nouze. Kvůli Elle, protože nechci, aby trpěla mými náladami. Měla jsem

doktora Weinheimera poslechnout. Odhodlaně odtrhnu pohled od sáčku a podívám se na svou spící holčičku. Pak si stoupnu na špičky, abych drogu vrátila zpět. Ucítím na kůži závan vzduchu. Nával horka je zase zpátky. Roztržitě sáček upustím a on dopadne s tichým plesknutím na podlahu. Všude pod nohama mám rozsypaný bílý prášek. Než se stačím zamyslet, klesnu na kolena a zapíchnu ukazováček do jemného, hebkého prášku. Opět cítím průvan. Ohlédnu se přes rameno na dveře a strnu.

Někdo tam stojí a dívá se na mě.

1

Julia si prohlížela ozdobná písmena vytesaná hluboko do mramoru. Nápis byl na šedém kameni vyrytý už skoro dvě desetiletí a téměř se nezměnil. Na hřbitově jako by se zastavil čas. Alespoň tak se vždycky cítila, když navštívila hrob svého mladšího bratra. Když zašeptala jeho jméno, sevřelo se jí hrdlo:

„Michael.“

Odpovědí jí bylo ticho, jen lehký vánek jí ovíval krk. Položila na hrob květiny, jež předtím obstarala, a ony svou nádhernou vůní navzdory zimnímu chladu vyčarovaly na hrobě nádech jara. Nechodila sem často, protože si nechtěla představovat, jak tu Michael leží pod zemí. Jako soudní patologka věděla, co smrt dělá s lidským tělem. Zнала jednotlivé fáze tlení. V ústavu viděla nezadržitelný rozklad každý den. Nakonec zbylo jen pár kostí. Ostatním se živili červi a hmyz, kteří pozřeli mrtvou tkáň. Ta představa se jí nelíbila. Michael byl v její mysli stále tím živým dvanáctiletým klukem, který svým smíchem rozzářil její svět, který ji rozčiloval a škádlil. Milovala ho a nikdy na něj nezapomene. Se slzami v očích se odvrátila. Možná by

sem vůbec neměla chodit. Tohle místo v sobě mělo jen smutek a všechny krásné vzpomínky na Michaela stahovalo do černé prázdnoty. Hřbitov pro něj nebyl tím správným místem.

„Tak zatím, bratříčku,“ vydechla a otočila se. Místo na náhrobek se raději dívala na jeho fotku, na které se usmíval a opíral se jí o rameno. Rychle vykročila k východu, ale náhle se zastavila, když viděla, že hřbitovní branou právě prošli její rodiče. Zasténala a přinutila se k úsměvu.

„Už odcházíš?“ Hannelore si ji zpovzdálí pozorně prohlížela. Zdálo se, že jí čte myšlenky.

„Dnes má Michael narozeniny. Upekla jsem dort. Zajdeš přece k nám, vid’?“

Matka na ni upřela oči a čekala. Julia se vyhnula jejímu pohledu. Chtěla ze sebe setřást tuhle smutnou atmosféru, ale nejspíš neměla na vybranou. Koneckonců Hannelore už konečně přestala vyplňovat celou svou existenci truchlením. Po mnoha letech začala znovu žít. Dokonce si splnila svůj dětský sen a zapsala se na hodiny pilotování vrtulníku. Julia by do matky nikdy neřekla, že bude chodit na lekce létání.

„Dovol mi, abych tě objal.“ Juliin otec se protlačil dopředu a ušetřil ji odpovědi. Ochranitelsky ji sevřel v náručí a láskyplně se zeptal: „Jak se máš?“

Julia se nechala ukolébat jeho kořenitou vůní. Zнала ji od útlého dětství a znamenala pro ni především pocit bezpečí.

„Je tu zima,“ odpověděla a potlačila knedlík v krku a slzy, které se jí užuž chtěly kutálet po tvářích. Jak se asi může mít, když právě byla u bratrova hrobu? Ta rána se nikdy nezahojí. Bolest tam už bude navždy. Časem otupěla, ale nikdy nezmizí-

la. Stala se jejím stálým společníkem. Skutečnost, že Michaelův vrah byl nyní ve vězení, na tom nic nezměnila. Mario Kimpel Michaela zneužil, zabil a nechal ho v lese. Trvalo to roky, než ho jednoho dne konečně chytili.

„Půjdeme zkontrolovat Michaela a pak si doma vypijeme hor- kou kávu.“ Ulrich Schwarz na ni láskyplně mrkl a následoval Hannelore, která stála u Michaelova hrobu a vzlykala.

Julia přikývla a sklesle se otočila.

O hodinu později seděla u jídelního stolu v bytě svých rodičů. Zatímco si povídali o Michaelovi a o tom, jaký to byl krásný chlapec, ona s těžkým srdcem hleděla na jeho prázdné místo. I po tolika letech jí stále moc chyběl. Pořád před sebou viděla jeho obličej a to, jak ji častuje různými grimasami. Na stole hořela svíčka. Číslo, které Hannelore vytvořila na ubru- se z okvětních lístků, Julii dojalo. Dvacet devět! Michaelovi by dnes bylo dvacet devět let. To je krásný věk! Jak by teď asi vypadal? Představila si černovlasého muže s tmavýma očima. Stejně tmavohnědýma jako její vlastní. A usmíval se.

Najednou zazvonil Juliin mobil. Spatřila Florianovo číslo a svráстила čelo. Věděl, kde je, a nebylo mu podobné, aby ji tady rušil. S obavami hovor přijala.

„Julie, je mi to moc líto, ale musíš hned přijít. Máme ženské tělo. Potřebuju tě.“ Florianův hlas se znepokojivě chvěl. Obvyk- le byl ztělesněním klidu.

Julia si ho šokovaně vyslechla a podívala se na otce. Přikývl a chápavým gestem ji vyzval k odchodu. Matka naopak seděla strnule a se sevřenými rty.

„Musím... bohužel musím odejít,“ vykoktala Julia. „Mrtvá

žena.“ Pohledy rodičů okamžitě spočinuly na Michaelově prázdném místě.

„No tak už jdi,“ vzlykla Hannelore. „Jdi a dopadni toho netvora.“

Julia neztrácela čas. Nasedla do svého starého golfu a šlápla na plyn. Florian jí dal adresu na severu Kolína nad Rýnem. Trvalo jí půl hodiny, než se dostala do obytné čtvrti, která nepatřila k nejlepším ve městě. Jeden šedivý blok domů následoval za druhým, některé z nich byly více než dvacet pater vysoké. Tu a tam rozjasnily beton špinavé barevné pruhy, ale celkový dojem se jim nedařilo příliš zlepšit. Chorweiler patřil mezi ty čtvrti Kolína nad Rýnem, kde žilo mnoho sociálně znevýhodněných lidí. Kdo by zde hledal krásné staré budovy, hledal by marně.

Julia zamířila k červeno-bílé výstražné policejní pásce, která se třepotala ve větru. Zastavila přímo před ní a stáhla okénko.

Mladá policistka v uniformě se k ní sklonila.

„Tady bohužel nemůžete zaparkovat,“ vysvětlila vlídně a gestem Julii naznačila, aby odjela.

„Jmenuji se Julia Schwarzová. Jsem soudní lékařka. Přivolal mě sem inspektor Florian Kessler.“ Otevřeným okénkem ukázala průkaz Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem.

„Ach, promiňte. To je samozřejmě něco jiného. Musíte projít tím průchodem tamhle vpředu. Mrtvola leží na dvoře.“

Julia jí poděkovala a vystoupila. Přitáhla si kabát těsněji k tělu. Vysoko na obloze se stahovaly šedé dešťové mraky. Možná bude dokonce sněžit. Únor ukázal svou chladnou tvář. Julia spěchala na místo, které jí policistka ukázala. Spěšně prošla průchodem, který odděloval dva obytné bloky. O kousek dál,

za závorou, dřepěli i navzdory zimní teplotě dva teenageři na elektrické rozvodné skříní. Nevšímali si jí ani zaneprázdněných policistů a neustále jen zírali do svých mobilů. Svět kolem nich jako by vůbec neexistoval. Julia si okamžitě všimla Florianových širokých ramen a světlých vlasů. Stál obklopen policisty na okraji dětského hřiště a uděloval pokyny.

Když k němu došla, otočil se k ní a rozpačitě se usmál.

„Omlouvám se, že tě tady potřebuju právě dnes,“ poznamenal a vtiskl jí polibek na tvář.

Julia ucítila jeho teplo a živě si vzpomněla na včerejší noc. V podbřišku jako by se jí třepetala motýlí křídla. Na nepatrný okamžik znovu pocítila touhu. Nejistě o krok ustoupila. Chtěla se plně soustředit na práci, a tak myšlenky na noc energicky zaplašila.

Florian zřejmě uhodl, nač myslí. V očích mu zajiskřilo.

„Mohl bych nám dnes večer uvařit,“ zašeptal jí a okamžitě v ní zažehl novou bouří emocí.

Ze všech sil se snažila vzchopit. Na tomto místě někdo násilně zemřel – a ona neměla nic lepšího na práci než snít o noci se svým přítelem. Odhodlaně se protáhla kolem Floriana.

„Co se stalo?“ zeptala se a raději se vyhnula jeho pohledu.

„Bude nejlepší, když se na to podíváš sama. Zajímalo by mě, co si o tom myslíš.“ Florian ji následoval.

Julia překonala vytyčovací pásku a vstoupila na hřiště. Houpačka unaveně skřípala ve větru. Z prolézačky se loupala barva. Na pískovišti se zachytilo podzimní listí a zetlelo. Julia se vydala ke skluzavce. Dva kriminalisté v bílých ochranných oblecích jí bránili ve výhledu. Fotograf neustále pořizoval snímky.

Julia se zastavila těsně za ním.

„Promiňte, pánové. Jsem soudní lékařka a ráda bych se na mrtvou podívala.“

Muži se otočili. Měli unavené a popelavé obličeje.

Z výrazu jejich očí přeběhl Julii mráz po zádech. Technici ustoupili stranou a odkryli výhled. Objevila se světlolasá hlava se dvěma dlouhými spletenými copánky. Vlasy zdobily růžové stužky a několik stejně zbarvených sponek. Mrtvá žena seděla na zemi opřená zády o žebřík skluzavky, na sobě měla nařasené bílé šaty, které byly na toto roční období příliš tenké. Přes hrudník v podpaží vedl řemen, který připevňoval horní část těla ke kovu. V pravé ruce měla malé zrcátko s růžovým držadlem. Julia neviděla obličej, protože lebka klesla dopředu na hrudník, a tak si musela sednout na bobek. Hleděly na ni dvě vyhasle matné modré oči. Řasy byly nalíčené černě. Rty se růžově leskly. Pootevřenými ústy prosvítaly zuby v dokonalém stavu. Tělo a také nohy, obuté v červených balerínkách s páskem přes nárt, byly na dívku příliš velké. Nebožka nebyla deseti-leté dítě, což se nabízelo vzhledem k jejímu oblečení a copánkům, ale dospělá žena. Julia odhadovala její věk na dvacet let.

„Nikdy jsem nic takového neviděla,“ přiznala Florianovi. Posunula si brýle ke kořeni nosu a znovu upřela pohled na bizarně vystrojenou mrtvolu. „Proč je oblečená jako malá holka?“

„Proto jsem chtěl, abys oběť viděla na vlastní oči na místě, kde ji našli. Ani já jsem se s něčím takovým ještě nesetkal,“ odpověděl Florian.

Julia si mladou ženu zkoumavě prohlížela. Kůže na nahých nohách byla na první pohled neporušená. Totéž platilo i pro

krk. Levá ruka rovněž nevykazovala žádné známky poškození. Když se však podívala na pravé předloktí, zatajila dech. Kůži tam hyzdily hluboké, namodralé rány.

„To jsou obranná zranění?“ zajímal se Florian. Julia zavrtěla hlavou.

„Nevypadá to tak. Kromě toho dlaň není zraněná. V takovém případě by i tam musely být řezné rány.“ Nasadila si gumové rukavice a zkoumala zranění. „Žádná krev,“ zamumlala, když se snažila rozeznat nějaký vzor. Vypadalo to ale, že řezy jsou rozetuté zcela náhodně. Navíc měly různé tvary. Některé byly krátké a rovné, jiné naopak delší a zakřivené.

„Nemyslím si, že ta zranění způsobil nůž. Podívám se na to detailněji při pitvě. To je vše, co mohu v tuto chvíli říct. Cokoli dalšího by byla ryzí spekulace.“ Nechala ruku mrtvé ženy sklouznout zpět a prohlédla si její trup. Její zvědavost vzbudila nenápadná boule na levém prsu. Pečlivě tuto oblast prohmatala.

„Tady pod šaty je něco tvrdého,“ zamumlala a kroužila konečky prstů po nálezu. „Musím ji nejdřív svléknout,“ vysvětlila. „Něco jí uvízlo mezi žebry. Možná zlomený nůž nebo něco podobného.“

„Takže ji pachatel ubodal?“ nadhodil Florian.

Julia pokrčila rameny. „S jistotou to budu vědět až po pitvě.“ Zvedla levou ruku mrtvé ženy a zkontrolovala ztuhlost kloubů. „Mrtvolná ztuhlost se ještě plně neprojevila. Při okolní teplotě dvacet stupňů se obvykle objeví po osmi až dvanácti hodinách. Teď v únoru se ale blížíme k nule. To celý proces značně zpomaluje.“ Julia se podívala na hodinky. „Je půl třetí. Předpokládám, že ta žena zemřela včera nebo v noci. Kdy bylo tělo objeveno?“

„Dnes pozdě dopoledne krátce po jedenácté. Matka chtěla s dítětem jít na hřiště. Mrtvou spatřil nejdřív chlapec. Je v péči psychologa.“

„To je dost pozdě, že? Předtím si jí nikdo nevšiml?“ Julia se rozhlédla. Skluzavka stála na konci hřiště. Za ním rostlo pár stromů a keřů, všechny byly bez listů. Skrz křoví mohla vidět nejbližší panelák.

„Na dětské hřiště v tuhle roční dobu určitě nechodí moc lidí. Dosud se nám nepodařilo najít žádné svědky. Ale čtyři týmy vyslýchají všechny obyvatele okolních obytných domů.“ Florian rozmáchlým gestem ukázal kolem sebe. „To potvrzuje. Bydlí tady stovky lidí.“

„Uvolním teď šaty u výstřihu. Potom uvidíme, co vězí mezi žebry. Musím kvůli tomu přestříhnout ten kožený řemen. Můžu mrtvým tělem pohnout, nebo potřebujete ještě víc fotografií?“ Juliina otázka byla určená fotografovi, který se trochu vzdálil a namířil objektiv fotoaparátu na pár otisků bot.

„Já jsem skončil,“ oznámil roztržitě a odvrátil se.

Julia otevřela lékařský kufřík a vyndala nůžky. Opatrně přestříhla řemen. Mrtvá se okamžitě zhroutila k zemi. Julia ji narovнала a nastříhla výstřih šatů směrem k pupku. Po dvaceti centimetrech přestala a odhrnula látku.

Florian si nedočkavě dřepel vedle ní.

„Není tu skoro žádná krev,“ konstatoval. „A ta věc vypadá jako šíp z kuše.“

„Je to tak,“ odpověděla Julia a zahleděla se na dřív vyčnívající z kůže asi o dva centimetry. „Poznávám ve dřevě jemné stopy po pile. Šíp byl do poloviny naříznutý a pak zlomený. Na

šatech ani na místě vstřelu není patrná žádná krev, takže žena je v době smrti určitě neměla na sobě.“

Florian mlčel a upřeně zíral na šíp. Julia trpělivě čekala, až se zase pohne. Zнала ten pohled. Florian se pokoušel vcítit do pachatele. To byla jedna z jeho silných stránek a něco, co Julii přišlo naopak zatěžko. U ní platila většinou jen fakta.

„Šaty jí tedy byly oblečeny post mortem,“ ozval se za chvíli Florian. „Je zvláštní, že si s tím pachatel dal takovou práci. Nalíčí oběti oči, tváře a rty. Splete jí vlasy do copů a ozdobí je mašlemi a sponkami. Obstará tyhle krajkové šaty, které se v dospělé velikosti určitě nedají sehnat tak snadno, a pak ještě ty boty. A šíp přitom prostě zlomí? Neměl by ho spíš odstranit nějak čistěji?“ Florian si zamyšleně mnul bradu.

„Možná ho někdo vyrušil a musel si pospíšet,“ odvětila Julia a vstala. „Nebo je to víc pachatelů. Jeden zabije a druhý ji naaranžuje.“

Florian se na ni zamyšleně podíval. „To je taky možné. Ale třeba to vůbec nic neznamená.“ Opatrně přejel prsty po látce šatů. „Měla vypadat jako holčička, ale proč?“

Julia už měla možnost zkoumat celou řadu sexuálních deliktů, jejichž oběti skončily na pitevním stole u ní v ústavu soudního lékařství. Touha po co nejmladších dívkách jí rozhodně nepřipadala nijak neobvyklá.

„Má rád mladé maso,“ dodala proto tiše. „S dospělými ženami si pravděpodobně nerozumí.“ Znovu se předklonila a trochu vyhrnula šaty oběti na stehnech.

„Modřiny nejsou na první pohled patrné. Po pitvě budeme mít jistotu, zda byla před smrtí znásilněna. Už teď ale mohu

říct, že ji s největší pravděpodobností zabil ten šíp. Okraje rány a otok naznačují, že byla ještě naživu, když ji střelili do srdce. Nejlepší bude, když začnu hned, abychom měli výsledky co nejrychleji.“

2

Florian sledoval Julii s nádechem lítosti. Černé vlasy se jí sametově leskly a pohupovaly se při každém pohybu. Měl rád její energickou a pevnou chůzi, když šla, kolegové ihned uskakovali stranou, aby mohla bez překážek projít. Někomu jako Julii Schwarzové se nikdo dobrovolně nepostavil do cesty. Všichni jeho kolegové i pracovníci ústavu soudního lékařství měli ze šéfové velký respekt. Mnozí Julii přezdívali *Ledová lady*, protože patřila k ženám, které si téměř nikoho nepouštěly k tělu. Florian se usmál. On se ovšem dostal k téhle báječné ženě velice blízko. Miloval Julii tak intenzivně jako žádnou ženu ve svém dosavadním životě. A poznal jich opravdu dost. Dříve střídal partnerky tak často, že si div nepletl jejich jména. Žádná z nich nedokázala získat jeho srdce. S Julii to probíhalo úplně jinak. Seznámili se před několika lety při práci a mimořádná forenzní lékařka mu okamžitě připadala velmi přitažlivá. Jeho obdiv narůstal s každou hodinou, kterou s ní strávil. A nejspíše od prvního polibku věděl, že Julia rozhodně není ledová dáma. Nic nedělala polovičatě – když se milovali, přecházel mu sluch

i zrak. To mu ale nestačilo. Chtěl víc. Jenomže to vypadalo, že Julia pořád ještě není připravená na vážný vztah. Ačkoli spolu trávili téměř každou noc, vždy si své věci zase sbalila. Ani zubní kartáček si u něj nechtěla nechat. Florian si povzdechl.

„Cloumá snad sebou touha po tvé forenzní doktorce?“

Florian sebou polekaně škubl a pohlédl do tváře Martina Saathoffa vyzdobené neodmyslitelným knírem. Partner díky neučesaným vlasům vypadal tak, jako by právě vstal z postele.

Martin s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Člověk je patnáct minut pryč, aby obstaral pár sendvičů, a ty už tady stojíš jako hromádka neštěstí. Nech mě hádat. Ona se nesžírá touhou po tobě jako všechny ty ostatní.“

„Každý nemůže být tak zapřísáhlý starý mládenec jako ty,“ zavrčel Florian a šfouchl partnera do paže.

„Panebože, co je to?“ vyhrkl Martin a vtiskl mu do ruky sáček se sendviči. Klekl si a pozorně si mrtvou prohlédl. „Oběť byla usmrcena šípem? Je něco takového vůbec normální?“

„Pachatel si každopádně udělal na oběť dost času,“ odpověděl Florian. „Co podle tebe znamená to zrcátko?“

Martin zasípal a zvedl se. Se svou tělesnou hmotností byl očividně stále těžkopádnější.

„To se ptáš ty mě? Ty jsi přece analytik.“ Poškrábal se na hlavě. „Tak dobře. Myslím, že ji donutil, aby se na sebe dívala.“

„Protože se mu jeho umělecké dílo tak povedlo?“ zamumlal Florian a sáhl prsty v rukavici po zrcátku. „Tohle je dětská hračka, na kterou se jen nalepí fólie, takže se v tom vidíš jen velmi rozmazaně.“ Podal zrcátko Martinovi. „Je to nejspíš pouhý symbol.“

„Celá mrtvola má symbolickou hodnotu. Přestrojení za holčičku je groteskní. Podle mě máme co do činění s pedofilem.“

Florian zavrtěl hlavou. „V takovém případě by se zmocnil dítěte. To by bylo ještě snazší než přemocť dospělou ženu. Ne. Myslím si, že to oblečení je něco jako vzkaz. Jen ho zatím nedokážu rozluštit.“ Rozhlédl se kolem sebe a hledal nejbližší parkovací místo. Žena nebyla zabita na hřišti, protože na zemi nenašli krev. Mrtvá byla navíc oblečena do bílých šatů až po smrti. Podle toho tedy pachatel musel vlastnit automobil. Pravděpodobně zajel co nejbliž k hřišti. Nést mrtvou ženu není zrovna snadné. Musel to být silný muž, nebo dokonce šlo o několik pachatelů. Florian došel na parkoviště vzdálené asi čtyřicet metrů. Martin ho následoval.

„Škoda že je země tak studená, skoro zmrzlá. Pravděpodobně se nám nepodaří zjistit žádné stopy.“ Florian se podíval na obytný blok sousedící s parkovištěm. Hřiště se nacházelo uprostřed obrovského travnatého dvora. Směřovaly do něj stovky oken. Některý z té spousty zdejších obyvatel přece musel něco vidět. Mávnutím k sobě přivolal jednoho z kolegů.

„Zaznamenejte prosím poznávací značky vozidel. Řidiči by mohli být důležitými svědky.“

Muž přikývl a pustil se do práce.

Florian se podíval na pouliční osvětlení a přemýšlel, jak je tu v noci asi jasno.

„Měli bychom se na to dětské hřiště podívat v noci,“ navrhl Martinovi. „Obávám se, že pouliční lampy jsou tak daleko od sebe, že toho moc neuvidíme. Na hřišti navíc není vůbec žádné osvětlení.“

„Sakra!“ zaklel Martin. Pod botami mu křuplo. Opatrně ustoupil stranou. „Na něco jsem šlápl.“

Florian byl okamžitě u něj. Podíval se na růžové kousky rozsypané na štěrku. „To byla sponka do vlasů.“

3

„Já nechci do školy!“ durdila se Ella a ušklíbala se. Zkřížila paže na hrudi a upřeně zírala z okna.

„Proč ne? Chceš přece vidět své kamarádky, ne?“ Kirsten cítila, jak jí pomalu stoupá krevní tlak. Proč musí Ella právě dnes mít záchvat vzdorovitosti? A zrovna v přeplněné tramvaji. Kirsten na sobě přímo cítila kritické pohledy dalších pasažérů a slyšela jejich slova: „Typická mladá matka, která nezvládá své potomky. Teď děti odmlouvají už i na veřejnosti.“

Pokradmu se kolem sebe rozhlédla. Jakási starší dáma si ji měřila přísným pohledem. Muž vedle ní hleděl stejně opovrhlivě. Rozpačitě sklopila oči.

„Nechci se s tou pitomou Annabell už vidět. Vystoupíme a vrátíme se!“ zaječela hlasitě Ella a seskočila ze sedadla.

Vrazila přitom do starší ženy, která okamžitě potřásla hlavou.

„No no, mladá dámo. Měla bys poslouchat svou matku.“ Zamávala Elle před nosem kostnatým ukazovákem.

Na Ellu tím moc nezapůsobila. „Vy mi nemáte co nařizovat,“ zavrčela a tvrdohlavě zůstala stát.

„Ello, tak už se posad“, zasyčela Kirsten, jejíž vnitřní napětí okamžitě vzrostlo. Uchopila dívku za paži a silně ji stiskla.

„Au, to mě bolí!“ zavřískala dcera a vrhla na ni vzteklý pohled.

Kirsten pustila Ellinu ruku a bezmocně sledovala, jak její vzdorovitá osmiletá dcera kráčí ke dveřím tramvaje, která v tu chvíli bohužel zastavila. Kirsten vyrazil po celém těle pot. Co může dělat? Nutit dceru před zraky všech cestujících, aby zůstala ve voze? Někdo by ji dokonce mohl nahlásit na policii. Pak by jí začal dýchat na krk úřad pro péči o mládež. Stačilo by, aby jenom nahlédli do jejího spisu a zjistili by, že má problémy s kokainem. Okamžitě ji rozbolela hlava. Vzpomněla si na sáček, který včera večer upustila, a na toho strašidelného muže, který stál u ní v předsíni. Teď už si byla jistá, že se jí to celé jen zdálo. V jednu chvíli na ni zíral a vzápětí zase zmizel. Byla tak vyděšená, že spotřebovala polovinu drogy.

Povzdechla si. Touha po fetu nesmírně vzrostla. Zoufale potřebovala špetku kokainu. Neexistoval jiný způsob, jak Ellin záchvat vzteku přežít. Sáček se zbytkem prášku měla v kapse. Cítila pod prsty jeho hladký povrch. Slyšela tiché šustění.

„Já vystupuju,“ oznámila Ella a vyzývavě se na ni zadívala.

Kirsten sáhla do kapsy u kalhot. Záchrana byla tak blízko a ona by se pak už vůbec nenervovala. Vzápětí si ale znovu všimla, jak na ni pasažéři zírají, a ucukla.

Ella vyskočila ze soupravy, popošla pár kroků a ohlédlá se po Kirsten. Nakonec loudavě popošla k nejbližší pouliční lampě, kde se zastavila.

„Zatraceně, Ello!“ ulevila si a vyběhla za dcerou. Znenadání

si uvědomila, že kabelku nechala ležet na sedadle. Těsně přede dveřmi se otočila a běžela zpátky, protože tramvaj se měla každou chvíli zase rozjet.

„Tu máte, vaše kabelka,“ ozval se jakýsi mladík a vtiskl jí kožený řemen do ruky. Zazněl signál k odjezdu a Kirsten krkolomně vyskočila z vagonu.

„Díky!“ zvolala za odjíždějící tramvají. Sklo se tak zrcadlilo, že už toho laskavého muže za ním neviděla.

Potom se vztekle otočila k Elle.

„Co tě to vůbec napadlo? Půjdeš laskavě do školy, i kdybych tě tam měla dovléct za uši.“

Ella na ni vrhla vzdorný pohled. „Ty jsi tak podrážděná jenom proto, že sis nevzala ten svůj hloupý prášek.“ Založila si vztekle ruce na hrudi. „Už nejsem malá a přesně vím, co děláš. Sama pravidla nedodržuješ, takže já zase nemusím chodit do školy.“

Kirsten obrátila oči v sloup. Pomalu už toho všeho měla plné zuby. Neměla s Ellou mluvit o svém problému. Přitom jí chtěla jen vysvětlit, proč v poslední době trpí tak prudkými výkyvy nálady, a že Ellu přesto miluje, i když se na ni občas zlobí. Doktor Weinheimer jí doporučil, aby vyložila karty na stůl. To ale byla nejspíš chyba. Ella se samozřejmě okamžitě začala v té ráně vrtat. Jako každé dítě bleskurychle poznala matčina slabá místa a využila je ve svůj prospěch.

„Jestli nenastoupíš do další soupravy a neodjedeš do školy, čekají tě čtyři týdny domácího vězení bez televize.“ Kirsten nenapadlo nic lepšího, čím by ve svém stavu mohla argumentovat. Teď už to skoro nemohla vydržet. Zoufale potřebovala špetku drogy, ale neodvážila se. Na zastávce už čekalo několik

cestujících na další tramvaj. Někteří na ni upřeně zírali. Všimla si toho koutkem oka.

„To je mi jedno,“ zareptala Ella a sedla si se zkříženýma nohama doprostřed chodníku. Kirsten ji chytila pod pažemi a snažila se ji postavit na nohy, ale nepodařilo se jí to. Byla příliš slabá a nemohla se na nic jasně soustředit. Znovu se narovнала a zavrávala.

„Já do školy nepůjdu,“ zopakovala vzdorovitě Ella.

Kirsten zalapala po dechu a bezmocně se opřela o sloup veřejného osvětlení. Displej na zastávce oznamoval příští tramvaj. Měla ještě čtyři minuty na to, aby Ellu nějak přivedla k rozumu. Poodstoupila trochu stranou a zašmátrala po sáčku v kapse. Jen špetičku, pomyslela si a spěšně srolovala bankovku, aby mohla prášek šňupnout.

4

„Ahoj Lenjo,“ pozdravila Julia svou asistentku. „Mám radost, že sis na to ještě udělala čas.“

Lenja Nielsenová, rodilá Finka, stála převlečená a připravená v pitevně číslo pět a už na ni čekala. Dlouhou blondátou hřívu měla schovanou pod zeleným igelitovým čepcem. Když Julia vstoupila, Lenja se usmála.

„Přece si nemůžu nechat ujít tak zajímavou vraždu,“ podotkla a ušklíbla se. „Marcel byl trochu zklamaný. Chtěl mě dnes vzít někam na večeři. Každopádně se mnou pořád spřádá plány do budoucna. Přesto netuším, jak vážně to doopravdy myslí.“

Julia posunula vozík s tělem pod velkou lampu. Upravila si brýle a zkoumavě se na Lenju podívala.

„A co ty? Myslíš to vážně, nebo si nejsi jistá?“

Lenja se trochu začervenala a váhavě pokývala hlavou. „Ne-vím,“ zamumlala. „Studuje medicínu, je strašně milý a velmi pohledný. Hodně se spolu nasmějeme a často si myslíme totéž. Vlastně se k sobě dobře hodíme.“

„Ale?“ zeptala se Julia a otevřela pytel na mrtvoly.